

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 87.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789935632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

kjende Manden. Capitainen sad med opspilet Mund, og da Værten endelig havde trukket sig tilbage, udbød han:

Men kan man da ikke faae noget at spise her i Kjøbenhavn uden hos en saa forbandet sort Djævel?

Vent til Ænderne komme ind, sagde Vilhelm, saa taler De i en anden Tone. Forresten have vi paa denne Tid af Døgnet kun Valget imellem dette Sted, som jeg selv tilstaaer ikke kan regnes til de allerfjæreste, og et andet, hvor man dog ikke kan faae andet end Sylte og danske Sopkener, og hvor Værten serverer sine Vare med Fingrene.

Med saadanne og andre statistiske Oplysninger fordrev Vilhelm og Felix deres Gjæst Tiden, indtil endelig de omtalte Ænder kom ind og beviste den sorte Koks Duelighed. Maaltidet krydredes med et af Felix afgivet Referat, om hiin Aftens mærkelige Begivenheder, da de havde faaet Cancellisten ud med paa Sold, hvilket han fortalte med et saa dramatisk Udtryk, at Capitainen lo, saa at han et Par Gange fik Maden i Vrangstruben, og Vilhelm maatte dunke ham i Ryggen, for atter at bringe Orden i Sagerne. Tilsidst vare de mætte og tændte deres Cigarer. Capitainen nippede til Resten af Vinen, der var i hans Glas.

Ja, sagde Vilhelm, jeg har tænkt derpaa; den tørre Viin smager ikke. Og i det samme viste Værten sig med en brændende Bolle.

Nu giver jeg Dem Ret, udbød Capitainen, den Sorte forstaaer Rummelen. Hør, vedblev han, da han havde smagt paa sit Glas og idet han strakte sig behageligt i Sophaen; nu have vi det godt. Det er dog noget ganske Andet end at være til Soirée og sidde tilbords med Damer, der tage deres Lugtflaske frem, naar man kommer til at sige et og Andet, der er morsomt.

Og han opslog en hjertelig Latter, hvori hans to Venner istemmede.

Ja, sagde Vilhelm, Fru Lind er meget ømskindet; jeg tager gjerne Følchornene til mig, naar hun kommer inden Hørevidde.

Hun blev nok vred, fordi jeg polkede med Emilie, sagde Felix.

Ja Børn, sagde Capitainen, lad os ikke tale mere om Fru Lind; hun er saa bedsk, at hun ganske kan fordærve mig min Punsch. Fortæl mig hellere lidt om Emilie; det er vist et flinkt Pigebarn.

O Emilie, udbød Felix med en sentimental Mine – naar man har drukket et Glas Punsch, bliver man let sentimental – o, hun er fortryllende. De har ingen Idee om den Dybde, der er i hendes Blik, den

Klang der er i hendes Stemme. – Du leer, Vilhelm? – Han siger, at hun ikke synger godt, men han kan ikke dømme derom, han har ikke dandsat med hende.

De hører jo, hvorledes han har det, sagde Vilhelm; og Deres Søn udbreder sig vel ogsaa i Lovtaler; thi hvormegen Pris han end sætter paa moralske Samtaler med Fruerne, troer jeg dog ikke, at det er ganske for deres Skyld, han kommer der i Huset.

Ja, sagde Capitainen, han holdt en lang Forelæsning for mig igaar over den uforfalskede Qvindelighed eller hvad Pokker det var; thi han er da bleven saa lærd, at jeg hverken kan forstaae hans Breve eller hans mundtlige Passiar; men saameget fik jeg ud, at han gaaer paa Frierfodder.

Hvad siger Du dertil, Felix?

Felix røg meget roligt sin Cigar.

Jeg siger, at det staaer ham frit for; Emilie elsker ham ikke. Ja, Hr. Capitain, det er rigtignok Deres Søn, jeg taler om; – det gjør mig ondt; thi De er en forbandet flink Mand, som jeg godt kan lide, og som jeg vilde være stolt af, hvis De var min Fader; – men Deres Søn er en Pedant.

Det er ikke morsomt at høre paa, sagde Capitainen og kløede sig bag Øret; men jeg troer det næsten selv. Naa, det er nu hans Fornøielse, lad ham saa skabe sig som han vil; og kan han løbe af med Pige-barnet, vil jeg ikke holde ham for nogen daarlig Karl.

Tag Dig iagt, Felix, sagde Vilhelm, Cancellisten løber af med hende; han forstaaer at føre lærde Taler, og det vil Smaapigerne nuomstunder have.

Og hvad kan han da sige hende? spurgte Felix noget uroligt. O Intet, svarede han sig selv, idet han fattede sig og med et halv lystigt halv sentimentalt Smil vedblev: Intet imod hvad jeg vilde sige hende den første Gang jeg er ene med hende.

Og maae vi ikke høre det?

Det kan ikke fortælles; thi det skal ikke være med Ord, jeg vil tale. Sproget er for dumt til at udtrykke hvad man føler, det kan kun et Kys. O Salighed.

Og han drak et Glas paa denne fortræffelige Beslutning, sikkert til stor Fornøielse for sine to Venner, der drak Skaalen med; thi de lœe saa hjerteligt som man kun leer af en Forelskets lyriske Udbrud.

Nu erindrede Capitainen, at han ikke havde drukket noget Glas